

Barnaba Fornasetti i det hjem, han har overtaget efter sin far.

I FORNASETTIS DRØMMEMEVERDEN

100 år efter at kunstneren Piero Fornasetti blev født, er hans navn mere aktuelt end nogensinde. Hans livsværk lever i dag videre med sønnen Barnaba Fornasetti, der bor omgivet af sin fars eventyrlige, finurlige univers og videreudvikler faderens værker

Af Camilla Alfthan | Foto Ugo Mulas, m.fl.

I udkanten af Milano i et gammelt rødt hus, der er gemt væk i en frodig have, er hele Piero Fornasettis univers stadig intakt. Også selv om den finurlige designer har været død i 25 år. Det er designerens 62-årige søn, Barnaba, som i dag holder liv i huset, der i dag bor blandt ikoniske møbler og skulpturer, og med en kælder, der er fyldt op til randen med tusindevis af tegninger og prototyper.

Alt er skabt af Piero Fornasetti, som i dag har opnået en nærmest kultagtig status med sit klare og grafiske sprog, der skærer igennem med både humor og eftertænkksomhed.

En bakke med en åben hånd og en stol, hvor ryggen munder ud i en sol, er blot nogle af de design, der karakteriserer Fornasetti, som også var gravør, illustratør og skulptør.

Mere end 13.000 værker nåede han at skabe igennem sin levetid.

Han var især berømt for sine silketryk, der var som et opslagsværk med hans excentriske og grænseløse fantasi ligesom hans møbler med sirlige trompe l'oeil-streger, der forestillede alt fra arkitekttegninger til abekatte.

“Jeg er vokset op i min fars fantasiverden – den har altid været noget naturligt for mig. Men når andre besøger vores hus, er det meget overvældende for dem,” fortæller Barnaba Fornasetti om barndomshjemmet, der i dag også er museum og workshop.

Som enebarn var han altid meget tæt på sin far. Da huset lå tæt på atelieret, kom han der ofte for at følge med i selve skabelsesprocessen – da han var fire og plukkede en hortensia, brugte faderen den til at designe en bakke.

Med pen og papir

Alt var altid nøje planlagt, og intet var tilfældigt. Piero Fornasetti var perfektionist og kunne tilbringe timer med at virkeliggøre en idé – eller en drøm, som han selv kaldte sine visioner.

“Han var opvokset med tryk, og hans vigtigste værktøj var en sort pen og et stykke papir. Selv om han sjældent rejste uden for Italien, tegnede han alle de smukkeste steder i hele verden. Han var inspireret af romerne og det gamle Grækenland og

den måde, de brugte menneskekroppen i kunsten,” fortæller Barnaba Fornasetti. Faderens muse var operasangeren Lina Cavalieri, som levede i 1800-tallet og som han faldt over som illustration i et blad. Hun optræder i mere end 350 forskellige versioner iført en skihue, slør, i form af et nøglehul eller i gabet på en krokodille i Fornasettis værker.

I Fornasettis øjne var hun en mellemting mellem en græsk gudinde og en hemmelighedsfuld Mona Lisa, som blev ved med at inspirere ham.

Andre tilbagevendende motiver var solen, spillekort og ugler.

“Der findes ingen andre rationelle årsager til min fars besættelser end hans grafiske behov. Andre idéer kom dybt fra hans underbevidsthed,” forklarer Barnaba Fornasetti.

Uden signatur

Efter at han for 25 år siden overtog faderens livsværk, har han arbejdet på at modernisere huset. Han har lanceret nye design og en duftserie. Et skab er i Barnaba Fornasettis streg dekoreret med en zebra, der træder ud af en skov.

“Min far lærte mig at bruge de motiver, der allerede findes, og så skabe en stærk identitet omkring dem. Det kan være ting fra hele verden og fra forskellige perioder og stilarter. Hans billedsprog var meget stærkt og han havde en magi, som gik igennem i alt, hvad han skabte. Hans gode ven Pablo Neruda sagde engang, at han skabte kostbar og præcis magi – “el mago de la magia preciosa y preciso”, ” fortæller Barnaba Fornasetti om den chilenske digter, som var en del af den kunstnerkreds, som faderen omgav sig med.

Som ung var han påvirket af Novecento-kunstnere som Carrà, Soffici og Sironi, og mange ville måske kalde ham for en surrealist, men Fornasetti var imod den slags etiketter. Han signerede sjældent sine ting, da han ønskede at folk i stedet skulle se på dem og ikke hvilken signatur, de havde. Hans største hædersmærke var nemlig hans integritet.

“Når jeg ikke er her længere, hvem vil da vide, om et værk er skabt af mig?” spurgte han. “Jeg vil smile for mig selv, mens jeg gemmer mig i mine design som beviset på, at signaturen ligger i den måde, de er skabt på. Ikke i et lille mærke i >>

“De seneste nyheder” på en stol.

Sådan så Fornasetti sig selv.

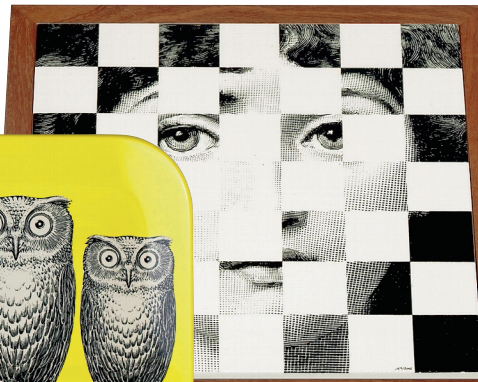
Zebra-skab af Barnaba Fornasetti.

Fyldepennen var Fornasettis vigtigste værktøj, her er den dekoreret på en magasinholder.

Fornasettis ikoniske ugle dukker op overalt.

Se udstillingen

Fornasetti-udstillingen finder sted i butikken i Milano på Corso Matteotti, 1A. Se mere på Fornasetti.com. Herhjemme kan man opleve Fornasettis univers hos Christina Hartmann i Hellerup, christinahartmann.com.

Fornasettis muse som skakbræt.

nederste hjørne, som folk kigger efter, før de leder efter selve poesien i mine ting.”

Da han gik på kunstakademiet og nægtede at tegne nøgenmotiver efter fotografier, som det dengang var kutyme, måtte han forlade skolen.

Sidenhen mødte han arkitekten Gio Ponti, som havde udskrevet en talentkonkurrence til det milanesiske design- og arkitekturinstitut, Triennalen.

Da Fornasetti sendte ham et udvalg af print på silke, blev det begyndelsen på et samarbejde, der bl.a. førte til Tema e

Variazioni-platterne, som Fornasetti dekorerede med avisudklip, striber og Lina Cavalieris ikoniske ansigt i stedet for klassiske blomstermotiver.

Sammen designede de to møbler, hotelsuiter og lystbåde, som Piero Fornasetti dekorerede med sine tegninger.

I dag er det Barnaba Fornasetti, som står alene med faderens kreative arv.

“Mit forhold til min far var godt. Han var meget liberal i mange henseender. Men han havde også en meget stærk personlighed, og han var meget ego-centrisk. På den ene side ønskede han, at jeg skulle finde min egen vej, på den anden var han også meget autoritær og prøvede at forme min personlighed.

Da jeg var med i studentoprøret i ’68, var han imod det, da han troede, at jeg bare ville være som mine venner. Han var altid selv meget anderledes end alle de andre. Da han havde så stærke menin-

ger, var det svært at arbejde med ham,” fortæller Barnaba Fornasetti, som forlod faderen for at blive redaktør på et undergrundsblad, og siden, for at designe tekstiler og renovere gamle huse i Toscana.

Med årene nærmede de to sig igen, og da Piero Fornasetti i 1982 bad sin søn om at vende hjem til familievirksomheden, udgjorde de det perfekte par.

“Min far havde på det tidspunkt store problemer med forretningerne. Men hans passion var også min, og jeg forstod vigtigheden af at føre hans livsværk videre. Så vi begyndte at arbejde sammen, og jeg startede med at lære håndværket fra bunden fra hans ansatte i atelieret. Da han døde, fortsatte jeg i hans spor, samtidig med, at jeg ændrede nogle ting for at gøre det hele mere tidssvarende,” fortæller Barnaba Fornasetti.

Et ekstra lag

Piero Fornasetti er vokset op i sin fars fantasiverden, men er langt fra blevet træt af den af den grund. Faktisk kan han godt lide den modsætning, der er til moderne design og arkitektur.

“Arkitekturen er blevet meget kold og standardiseret, og tingene ser ofte ens ud. Det betyder ikke, at minimalisme er noget dårligt. Min far holdt meget af den rene japanske stil, selv om den var noget helt andet end hans eget univers.

Hvis man tager et Fornasetti-møbel og sætter det ind i en minimalistisk sammenhæng, er det fantastisk, som et kunststykke,” fortæller han.

Alt laves stadig i Italien, også selv om det italienske håndværk efterhånden er blevet en dyr luksus, og flere design derfor kun laves i begrænset antal.

“Det var ikke min fars udgangspunkt. Han ønskede at skabe hverdagsting, som alle kunne bruge på en stor skala. Men så fandt han ud af, at det var svært at kombinere masseproduktion med kvalitet. I dag er det blevet endnu sværere,” fortæller Barnaba Fornasetti.

Selv om det er en daglig kamp at overleve, bliver han ved med at holde huset uafhængigt fra de store luksuskonglomerater. Der er kommet mange tilbud, men Barnaba Fornasetti frygter, at andre ikke vil forstå faderens livsværk til fulde.

For at markere 100-året for sin fars fødsel har han derfor arrangeret en række udstillinger. Lige nu handler det om askebægre – og dermed dagligdagsting, der er blevet politisk ukorrekte, fortæller han med et grin. I løbet af foråret åbner han en større, retrospektiv udstilling med faderens vigtigste værker.

“Grundlæggende handler det om dekoration. Det er noget, man ikke nødvendigvis skal bruge, men må have – som musik eller kunst. Som et ekstra lag vi lægger på, så tingene får en værdi,” fortæller Barnaba Fornasetti. ●

